

บทที่ 1

โบน พี่ใหญ่

ทันทีที่โสมินทอดถอนใจว่าคำสาปของตนหนักหนารุนแรงกว่าคนอื่นแล้ว ลูเซียก็ส่งก้อนวงเบื้อเรื่อให้ก่อนจะโอดครวญเสียงดัง

"อะไรกันเนี่ย! ข้าต่างหากที่น่าสงสาร ดันเป็นคู่ปรับของพี่ใหญ่ แถมยังต้องถูกเผาปีศาจทั้งเผาไล่ฆ่า..."

พูดยังไม่ทันขาดคำโสมินก็คารามเรียกลูเซียด้วยน้ำเสียงแถมตำหนิ ลูเซียจึงรีบหุบปากทันควันด้วยสีหน้าตื่นตระหนก เบือนหน้าหนีอย่างใจแป้ว ไม่กล้าสู้หน้าพี่ใหญ่ ซึ่งนั่นทำให้เขาไม่ทันเห็นสีหน้าขมขื่นของลูเซียที่ปรากฏให้เห็นจางๆ

เห็นแล้วโสมินก็ขมวดคิ้วนี่หน้า ตำหนิอีกฝ่าย

"นับตั้งแต่วันที่พี่ใหญ่ของเจ้ารู้ว่าเจ้าเป็นคู่ปรับของเขา เขาก็ได้ทำทุกอย่างที่สามารถทำได้เพื่อเจ้าแล้ว ไม่เพียงแต่แอบฝึกนักรบพลีชีพอูลับๆ ทั้งยังต้องอดทนกับความเจ็บปวดที่ต้องสร้างให้เป็นเกลียดชังหน้าเจ้า เท่านั้นยังไม่พอ เขาทุ่มเทสร้างภุมมรณะที่สามารถเชื่อมจิตกับเขาอย่างโบนขึ้นมาอย่างยากลำบากด้วย"

ลูเซียชะงักงันเมื่อได้ยิน

จิตใจเชื่อมโยงกัน หมายความว่ายังไง

"โฮมิน ไม่จำเป็นต้องพูดเรื่องนี้"

ลูซัสตัดบทโฮมินด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ทว่าโฮมินกลับแสดงสีหน้าไม่เห็นด้วย พูดค้านอีกฝ่าย

"ทำไมถึงไม่จำเป็น ท่านจะให้ลูเซียทิ้งเกลียดและกลัวท่านแบบนี้ไปตลอดนะเธอ ต่อให้ท่านยอมทนเพราะความไม่รู้ได้ แต่ข้าคิดว่าลูเซียมีสิทธิ์ที่จะรู้ว่าท่านทำเพื่อเขามากมายแค่ไหน"

'โบน?'

แม้จะไม่เข้าใจว่าพีใหญ่กับโบนเชื่อมจิตกันได้หมายถึงอะไร แต่ลูเซียก็อดเรียกโบนในใจไม่ได้ ทว่ากลับไม่มีเสียงขานรับทันที นานอยู่พักใหญ่เขาถึงได้ยินเสียงร้องเจ็ยกๆ สองครั้ง แถมยังเป็นแค่เสียงร้องเฉยๆ เท่านั้น ไม่มีความหมายอย่างอื่นอยู่ด้วย ไม่เหมือนกับทุกครั้งที่เขามักเข้าใจเสมอว่าเสียงร้องเจ็ยกๆ ของโบนหมายถึงอะไร

'โบน? เจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม รีบตอบเร็วสิ!'

เมื่อไม่ได้รับคำตอบที่เข้าใจสักที ลูเซียก็เริ่มร้อนใจขึ้นมาจริงๆ คงไม่ใช่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับโบนอีกแล้วหรอคะ หรือโบนจะถูกเอลฟ์จับตัวไปอีกแล้ว

'โบน! โบน!'

'เจ็ยกๆๆ'

(ไม่ต้องห่วง ข้าไม่เป็นไร)

"ไม่ต้องห่วง ข้าไม่เป็นไร"

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ลูซัสเอ่ยคำพูดที่เหมือนกับโบนทุกคำออกมาได้ยืนแล้วลูเซียหันขวับไปมองลูซัสตาไม่กะพริบราวกับเข้าใจอะไรบางอย่างแล้ว แต่ยังไม่สามารถทำให้เชื่อได้

ระหว่างโบนกับพีใหญ่...

โฮมินพูดต่อ "หลังจากที่เจ้าพาโบนไป พีใหญ่ของเจ้าก็มักจะเก็บตัวตรวจเอกสารราชการในห้องหนังสือตามลำพังโดยตลอด เพราะเจ้าช่างพูดช่างคุยขนาดนั้น เขาจึงต้องคอยตอบคำถามเจ้าตลอด จะให้พิมพ์พูด

คนเดียวต่อหน้าคนอื่นก็ไม่ได้"

เมื่อได้ยินที่อีกฝ่ายบอก เส้นประสาทในสมองของลูเชียก็ถึงกับพันกันยุ่งเหยิง ได้แต่ถามเหม่อๆ ออกไปว่า "โฮมิน เจ้าพูดอะไรกันแน่"

ขนาดนี้แล้วยังไม่เข้าใจอีกหรือ

โฮมินทำสีหน้าคล้ายจะยิ้มแต่ก็ไม่ได้ยิ้ม แล้วซักระเบิดลูกสุดท้ายใส่ลูเชีย

"พีใหญ่ของเจ้าก็คือโบน โบนก็คือพีใหญ่ของเจ้า แบบนี้เจ้าเข้าใจหรือยัง"

ลูเชียตะลึงจนยืนนิ่งอยู่กับที่ อลันที่ยืนอยู่ข้างๆ กลับเป็นคนพยักหน้าพร้อมตอบอย่างเข้าใจ

"ที่แท้ก็อย่างนี้เอง มิน่าโบนถึงได้มีพฤติกรรมเหมือนคนขนาดนี้ราวกับสิ่งมีชีวิตเป็นๆ ไม่เหมือนภูตมรณะเลยสักนิด"

"ลูเชีย? ลูเชีย?" โฮมินเรียกเสียงเบา แต่กลับไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับใดๆ

"เจ้าทำให้เขาตกใจแล้ว" ลูซัสถอนหายใจเบาๆ "เดิมทีข้าก็ไม่อยากบอกลูเชียเพราะกลัวเขาจะตกใจ เขาเห็นโบนเป็นเพื่อนสนิทที่หยอกล้อเล่นหัวด้วย ต่างกับพีใหญ่ที่เข้มงวดอย่างช้าโดยสิ้นเชิง เจ้าจะให้เขายอมรับเรื่องนี้ได้อย่างไร"

"ไม่ว่าจะแตกต่างกันแค่ไหน แต่ท่านก็คือโบน" โฮมินบอกอย่างไม่เห็นด้วย "ในเมื่อลูเชียเห็นโบนเป็นเพื่อนแท้ นั่นเขาก็มีสิทธิ์ที่จะรู้ฐานะที่แท้จริงของโบน"

"โบนคือพีใหญ่..."

ลูเชียยืนโง่งนงนไปสองที่ก่อนจะสะบัดหัวแรงๆ ราวกับว่าทำแบบนี้จะสามารถสะบัดความจริงที่ไม่อยากเชื่อออกไปได้

โบนของเขาจะเป็นพีใหญ่จอมโหดได้อย่างไร... แต่โฮมินก็ยืนกรานอย่างนั้น แล้วอีกฝ่ายก็ไม่เห็นเหตุผลที่จะต้องโกหกเรื่องแบบนี้กับเขาไม่ใช่หรือ

เวลานี้ลูซัสลุกจากเก้าอี้แล้วเดินออกจากห้องไป

โฮมินมองเขาออกจากห้องไปแล้วลิ่งเลอยู่ชั่วครู่ ไม่รู้ว่าจะตามอารักขา เจ้าชายดีหรือไม่ แต่สุดท้ายเขาก็เลือกที่จะอยู่ในห้องและไม่ตามออกไป เขาคิดว่าในเมื่อลูซัสไม่ได้เรียกเขาไปด้วย ก็แสดงว่าเจ้าตัวไม่ยอมให้ตามไปแน่นอน

"พีใหญ่จะไปไหนหรือ เฮ้ เขาคงไม่ได้โกรธหรือใช่ไหม"

ลูเซียกลับเป็นฝ่ายลนลานเสียเอง เขายังไม่รู้แน่ชัดเลยว่าโบนคือพีใหญ่จริงหรือเปล่า พีใหญ่จะไปนั่นมานี่ได้ยังไงกัน

พอโฮมินเห็นลูเซียท่าทางร้อนใจแต่ไม่กล้าตามไป เขาก็รีบปลอบโยนว่า "เจ้าไม่ต้องร้อนใจไป ลูซัสไม่ได้โกรธง่ายขนาดนั้นหรอก"

"ใครว่าล่ะ พีใหญ่ชอบโกรธเป็นว่าเล่น ข้าทำผิดเมื่อไหร่ เขาก็จะจับข้ามาฟาดซุดใหญ่ทุกที!" ลูเซียเถียงคอบเป็นเอ็น

"ข้าบอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือว่านั่นเป็นเพราะกลัวว่าเรื่องที่เจ้าเป็นคู่ปรับของเขาจะแตก เขาก็เลยต้องเสแสร้ง"

โฮมินขมวดคิ้วมุ่น ดูเหมือนว่าเขาจะเปลี่ยนทัศนคติที่ลูเซียมองลูซัสในแง่ลบไม่ได้ง่าย

ลูเซียจุดแขนของโฮมินแล้วละล้าละลักบอก "โฮมิน เจ้ารีบไปพาพีใหญ่กลับมาเร็ว แล้วบอกเขาว่าอย่าโกรธข้าด้วย"

'เจ็ยก!'

(ข้าไม่ได้โกรธ)

ได้ยินเสียงร้องเจ็ยกๆ ของโบน ลูเซียก็เบิกตาโพล่งทันที เขาปล่อยแขนของโฮมินแล้วตั้งใจฟังโบนพูด

'เจ็ยกๆๆ เจ็ยก...เจ็ยกๆ เจ็ยกๆๆ'

(ขอโทษด้วยที่เปิดเจ้ามานานขนาดนี้ ข้าแค่ชอบความรู้สึกที่ได้เป็นเพื่อนกับเจ้ามากเท่านั้น ไม่อยากให้เจ้ากลับมากลัวข้าเหมือนเมื่อก่อนหลังจากที่เจ้ารู้ความจริงแล้ว เพียงแต่นี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่ข้าจะพบเจ้าด้วยร่างของลูซัส ข้าอยาก...เห็นเจ้าแสดงความรู้สึกแบบอื่นกับข้านอกจากกลัวข้าสักครั้ง แต่ถ้าไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ข้าจะอยู่เคียงข้างเจ้าด้วยร่างของโบนต่อไป เจ้าไม่ต้อง

เป็นหวง)

ลูเซียก้มหน้าขณะวิ่งตรงไปยังประตูห้อง เปิดประตูออกอย่างแรง แล้วพุ่งออกไปด้านนอกทันที จากนั้นก็เห็นแผ่นหลังของลูซัสที่ยืนอยู่อย่างโดดเดี่ยวบนระเบียงทางเดิน เมื่อลูซัสได้ยินเสียงและกำลังจะหันร่างกลับมา เขาก็ถูกลูเซียวิ่งเข้ามาถอดจากด้านหลังไว้ก่อน

"ข้าไม่กลัวหรอก ไม่เลยสักนิด เจ้าโบนโง! พี่ใหญ่บ้า!" ลูเซียกอดพี่ชายกับโบนไว้แน่น บอกด้วยเสียงดังลั่น

ลูซัสนิ่งอึ้งเมื่อได้ยินอีกฝ่ายเรียกว่าพี่ใหญ่

"ข้าไม่สนว่าเจ้าจะเป็นโบนหรือเป็นพี่ใหญ่ แต่ยังงั้นข้าก็เป็นเจ้านายเข้าใจไหม! ใครจะกลัวเจ้ากันเล่า เจ้าต่างหากที่ต้องกลัวข้า! เจ้าต้องอยู่เคียงข้างข้า เชื่อฟังข้า ไม่งั้นระเวงข้าจะหักเจ้าเป็นท่อนๆ จนกลายเป็นกองกระดูกเลย! ได้ยินไหม"

ลูซัสเงิบไปพักใหญ่หลังจากได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงปนขำ

"เจ๊ยก!"

(อืม ได้ยินแล้ว)

"นึกไม่ถึงว่าเผ่าปีศาจเลือดเย็นจะยังมีความรักความผูกพันระหว่างพี่น้องที่น่าประทับใจแบบนี้ด้วย ถ้าไม่ได้เห็นกับตา ชีวิตนี้ข้าคงไม่เชื่อเรื่องแบบนี้"

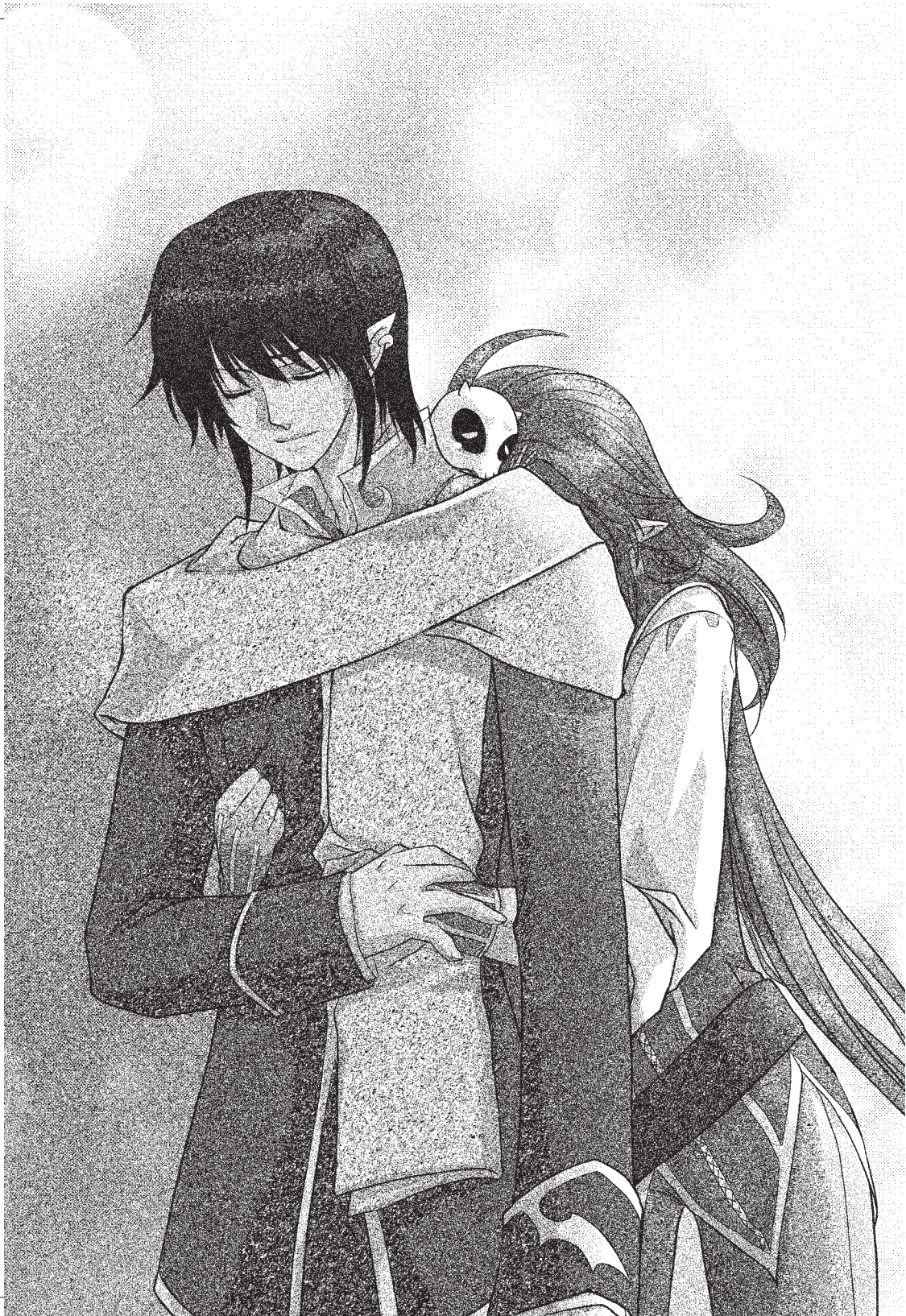
อลันยืนฟังอยู่ที่ประตู รู้สึกประทับใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้ามาก แต่โสมินที่อยู่อีกทางกลับตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"นั่นไม่ใช่ความรักระหว่างพี่น้อง สำหรับเผ่าปีศาจ มีเพียงคู่ปรับเท่านั้นที่เราไม่อาจตัดขาดได้ชีวิต เป็นคำสาปของปีศาจทุกคน"

อลันชำเลืองมองปีศาจที่ทอดถอนใจแวบหนึ่งก่อนแย้งว่า "ข้าไม่คิดว่านั่นเป็นคำสาป ตรงกันข้าม นั่นเป็นความสุขต่างหาก"

ได้ยินแล้วโสมินก็ถามเอลฟ์ด้วยความสนใจใคร่รู้ "หมายความว่ายังไง"

อลันนิ่งคิด หลังจากแน่ใจแล้วว่าสามารถถ่ายทอดความคิดของตัวเอง

ได้อย่างสมบูรณ์จึงอธิบาย

"ถ้าไม่มีคู่ปรับ ปีศาจที่เลือดเย็นเห็นแก่ตัวอย่างพวกเจ้าหรือจะได้เรียนรู้ความรู้สึกที่เรียกว่าความรัก ทั้งชีวิตอาจจะไม่รู้จักรักและการให้โดยไม่หวังผลตอบแทน แต่ไม่มีสิ่งมีชีวิตไหนสามารถดำรงชีวิตที่ไร้ความรู้สึกแบบนั้นได้หรอกนะ ดังนั้นพวกเจ้าถึงโชคดีที่มีคู่ปรับ เมื่อพวกเจ้ารู้แล้วว่าต้องมีใครสักคนบนโลกทำให้รู้จักรักและทำทุกอย่างเพื่อเขาได้ ขอเพียงเขามีความสุข...พวกเจ้าจึงจะสามารถดำเนินวิถีชีวิตแบบไร้หัวใจและเห็นแก่ตัวต่อไปได้"

โฮมินหนึ่งเงียบอยู่พักใหญ่กว่าจะเอ่ยปาก

"น่าอัศจรรย์จริงๆ เอลฟ์ แม่เจ้าจะไม่ใช่ปีศาจ แต่บางทีคำพูดของเจ้าอาจจะจริงก็ได้ เพราะปีศาจที่ไม่เจอคู่ปรับของตัวเองสักทีมักตายอย่างไม่รู้สาเหตุ ก่อนจะตาย พวกเขาจะมีสีหน้าที่อมะลือไร้ชีวิตชีวา ราวกับชีวิตนี้ไม่มีสิ่งใดให้อาลัยวาระอันอีกแล้ว"

อลันได้ยินแล้วก็อดหันไปมองโจนาไม่ได้ ฝ่ายหลังยังคงตามติดลูเซียเหมือนเงาล่องหนตลอดเวลา

"งานที่ลูเซียหาคู่ปรับเจอก่อนตายถือว่าโชคดีจริงๆ ยังไงซะ ถ้าออกเดินเรือตามหาฐานบัญชาการของราชาปีศาจแล้ว อนาคตจะมีโอกาสได้ขึ้นมานบนแผ่นดินอีกหรือไม่ก็ยังไม่รู้"

ได้ยินแล้วโฮมินอดปวดแปลบในใจไม่ได้พอนึกถึงเรื่องทีลูเซียจะต้องไปและไม่รู้ว่าตนจะได้พบเขาอีกเมื่อไหร่ ก่อนหน้านี้อันนี้ห่างกันมากกว่าอยู่ด้วยกันอยู่แล้ว ช้าตอนนี้ยังต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่อาจจะไม่ได้พบกันอีกชั่วชีวิต เขาอยากจะทำภาระหน้าที่ของแม่ทัพอันดับหนึ่งแล้วตามคู่ปรับของตัวเองไปให้รู้แล้วรู้รอดใจแทบขาด ยังไงก็ไม่มีความหวังต่อว่าเขาอยู่แล้ว ปีศาจทุกคนย่อมเข้าใจดี การทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อคู่ปรับของตัวเองเป็นเรื่องธรรมดา

แต่นอกจากหน้าที่ของแม่ทัพอันดับหนึ่งกับมิตรภาพที่มีต่อลูเซียแล้ว สิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือหากเขาต้องการช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถ การ

ให้ความช่วยเหลือลูเซียอย่างลับๆ ด้วยอำนาจในฐานะของแม่ทัพอันดับหนึ่ง ย่อมได้ผลมากกว่าการถืออาวุธอยู่ข้างกายลูเซียแน่นอน

ก็เหมือนกับแดน เพื่อช่วยซีโรซาเยที่เป็นลูกศิษย์ของเขา แดนถึงกับยอมไปจากคู่อริของตัวเองเพื่อดำเนินภารกิจสุดอันตรายอย่างการสืบข่าว

นี่ถึงเรื่องนี้โฮมินก็จำต้องข่มความสามารถเฉพาะตัวในการติดตามคู่อริของเผ่าปีศาจไว้อย่างสุดชีวิต แล้วฝากฝังกับเอลฟ์ที่ยืนอยู่อีกทางอย่าง นอบน้อม

"โปรดช่วยข้า...และลูซัสดูแลลูเซียด้วย"

อลันได้อินคำฝากฝังที่แทบจะเป็นการขอร้องจากแม่ทัพอันดับหนึ่งแล้ว ก็ถึงกับมีสีหน้าตะลึง จากนั้นจึงพยักหน้าตอบ

"ข้าจะทำสุดความสามารถ"

แม้อลันจะตอบเพียงสั้นๆ ไม่กี่คำ แต่โฮมินก็รู้สึกกว้างใจไปมาก เพราะเอลฟ์ไม่เคยพูด

โฮมินเดินเข้าไปหาลูซัสกับลูเซีย จากนั้นก็เตือนสติอย่างรู้หน้าที่

"ลูซัส เราต้องไปแล้ว"

ลูซัสหันร่างมา พินิจมองคู่อริของตัวเองอย่างละเอียด ก่อนจะทำซบด้วยน้ำเสียงหนักแน่นจริงจังว่า "ลูเซีย ดูแลตัวเองด้วย"

ลูเซียได้ยินแล้วก็นึกถึงอนาคตอันโหดร้ายสุดเวทนาของตัวเอง ถึงกับหน้ามอยสนิท รีบดึงมือพีใหญ่แล้วอดอ้อนทันที

"พีใหญ่ต้องช่วยข้านะ อีกอย่าง โบนก็ห้ามจากข้าไปด้วย!"

"ลูเซีย เจ้าก็จริงๆ เลย" โฮมินส่ายหน้าแล้วตำหนิ "พีใหญ่ของเจ้า ทำทุกอย่างที่สามารถทำเพื่อเจ้าแล้ว อย่าทำให้เขาลำบากใจสิ"

ได้ยินดังนั้นลูเซียก็เถียงคอเป็นเอ็น "ข้ายังไม่ได้พูดกับเจ้าเลยนะ เจ้าก็ต้องช่วยข้าด้วย ข้าเป็นถึง..."

"คู่อริของข้า" โฮมินถือโอกาสต่อคำพูดที่เหลือจนจบประโยค พร้อมยังไม่ลืมค้อนใส่ลูเซียด้วยท่าค้อนที่สวยที่สุดในโลก

ลูเซียหัวเราะหึๆ บอกอย่างภาคภูมิใจเหลือแสน "รู้แล้วก็ดี"

โฮมินส่งก้อนให้คู่ปรับของตัวเองอีกวงเบื้อเร่อ จากนั้นก็หันไปเรียกลูซัส
 "เรารีบไปกันเถอะลูซัส ไม่งั้นข้ากลัวว่าข้าจะกลายเป็นปีศาจตนแรก
 ที่หักคอคู่ปรับของตัวเอง"

ลูซัสพยักหน้าอย่างไม่อึดอัด

โฮมินหันไปมองลูเซียอีกครั้ง นัยน์ตานายแววอาลัยอวาวรณ์ แต่ต่อให้
 รู้สึกห้วงหาอาลัยแค่ไหน แม่ทัพอันดับหนึ่งก็หันร่างจากไปพร้อมกับเจ้าชาย
 ลูซัสอย่างไม่ลังเล ท่วงท่าในการเดินสง่าผ่าเผยและปราดเปรียว

มองเห็นแผ่นหลังของทั้งสองที่เดินจากไป ในใจลูเซียพลันเกิดความกลัว
 ระคนกังวลขึ้นมา รวากับว่าในอนาคตจะมีคนเดินจากเขาไปเรื่อยๆ เขายืน
 มือไปจับมือของเอลฟ์ไว้โดยไม่รู้ตัว บีบกระชับไว้แน่นไม่ยอมปล่อย

เจ็บ! อลันเห็นว่า ตั้งใจจะบอกให้ลูเซียปล่อยมือ แต่พอหันไปมองก็
 เห็นลูเซียกำลังเบิกตามองพี่ใหญ่กับแม่ทัพโฮมินที่เดินจากไปด้วยสีหน้าเหมือน
 เด็กที่ถูกทอดทิ้ง แม้จะไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรลูเซียถึงได้ดูหวาดกลัวขนาดนี้
 แต่อลันก็เลิกคิดที่จะบอกให้อีกฝ่ายปล่อยมือ

"เข้าไปตามพวกเขากลับมาได้ไหม" ลูเซียหันไปถามเอลฟ์กะทันหัน

"ไม่ได้" อลันปฏิเสธทันที "พวกเขา มีหน้าที่สำคัญต้องรับผิดชอบ
 อยู่เคียงข้างเจ้าไม่ได้หรอก"

"แต่พวกเขาแข็งแกร่งมาก มีพี่ใหญ่กับโฮมินอยู่ด้วย พวกเราก็ไม่มี
 อะไรต้องกลัวอีกแล้ว" ลูเซียแย้งเสียงกร้าว "ถ้าพี่ใหญ่อยู่ไม่ได้ อย่างน้อยก็ขอ
 ให้โฮมินอยู่กับเรา ข้าเป็นคู่ปรับของเขา ขอแค่ข้าเอ่ยปาก เขาต้องยอมอยู่แน่"

"เพราะฉะนั้นห้ามเจ้าเอ่ยปาก" อลันตัดบทอย่างไร้เยื่อใย "ข้าดูออกว่า
 พี่ใหญ่ของเจ้ากับแม่ทัพอันดับหนึ่งไม่ยอมไปจากเจ้าทั้งคู่ แต่พวกเขามีภาระ
 หน้าที่ของตัวเองจึงจำเป็นต้องไป แค่นี้พวกเขาก็ลำบากใจมากพอแล้ว ห้าม
 เจ้าเอ่ยปากขอร้องเรื่องไม่มีเหตุผลกับพวกเขาอีก"

ลูเซียเครียดผิดปกติ บีบมืออลันแน่นกว่าเดิมก่อนคำรามเสียงต่ำ

"แต่ข้าอยากให้พวกเขาอยู่! ข้าไม่อยากให้พวกเขาไป ข้าไม่อยากให้
 ใครจากข้าไปแม้แต่คนเดียว!"

"ลูเซีย?"

ไต่ยืนแบบนั้นแล้วลันยังรู้สึกแปลกใจ ปฏิกริยาของลูเซียออกจะเกินเหตุมากไปหน่อย เพราะก่อนหน้านี้ลูชัลกับโฮมินก็ไม่ได้ติดตามลูเซียอยู่แล้ว แล้วลูเซียเองก็ไม่มีที่ท่าว่าจะให้พวกเขาไปตามหาฐานบัญชาการของราชาปีศาจกับตัวเองด้วย แล้วทำไมตอนนี้ถึงตั้งต้นไม่ยอมให้พวกเขาไป

"ลูเซีย แยกแล้ว!"

ลูเซียกับลันชะงักงันหลังจากไต่ยืน พอหันไปมองก็เห็นชิโรชายะเทนจิ กับพวกกังโซกำลังส่งเสียงโหวกเหวกพร้อมกับวิ่งหน้าตื่นเข้ามา

พอลูเซียเห็นว่ามีคนกำลังวิ่งมาหาหลายคน เขาก็ลืมแผ่นหลังที่เดินจากไปทันที มองเห็นเพียงกลุ่มคนที่วิ่งตรงมาหาเขา ความหวาดกลัวในใจจึงคลายลง ถึงกับปล่อยมือจากลันโดยปริยาย พร้อมเอามือเท้าเอวแล้วส่งเสียงดังอย่างวางก้าม

"เล่นบ้าอะไรกันสะเนี่ย พวกเจ้าทำอะไรอีกแล้วหรือ"

ยังไงประโยคนี้อาจไม่ถึงตาเข้าเป็นคนพูดหกรอกมั้ง ทุกคนคิดในใจอย่างพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

"ลูเซีย เกิดเรื่องกับทีมยูกิลันแล้ว!" ชิโรชายะละล้าละลักบอกอย่างลนลาน

"ทีมยูกิลัน?" ลูเซียนิ่งอึ้ง นึกไม่ถึงว่าจะไต่ยืนชื่อทีมที่เพิ่งแยกกันได้ไม่นาน เขาถามด้วยความมึนงง "พวกเขาเป็นอะไรไป"

"เมื่อที่พวกเราไต่ยืนข่าวจากข้างนอก ทีมยูกิลันถูกจับกุมในฐานะเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับทีม wait ya และดาร์กเอลฟ์ ดูเหมือนทีมวายุจะเป็นคนแจ้งความ เพราะพวกเขาไม่ยอมบอกว่าทีม wait ya กับดาร์กเอลฟ์มีแผนร้ายอะไร เพราะฉะนั้นจึงถูกจับทรมาน...ถึงขั้นจะประหารพวกเขาตามวันที่กำหนดแล้วด้วยซ้ำ!" เทนจิตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

ทุกคนเข้าใจดีว่าทีมยูกิลันยอมไม่สามารถบอกได้ว่าทีม wait ya กับดาร์กเอลฟ์มีแผนการชั่วร้ายอะไร เนื่องจากเดิมทีพวกเขาก็ไม่มีแผนร้ายอะไรอยู่แล้ว

"แต่พวกเขาไม่ควรตัดสินประหารที่มยูกลันด้วยการฟังความที่มวายุข้างเดียวนี้หา ใครๆ ก็รู้ว่าพวกที่มหนักผจญภัยด้วยกันมีที่มที่ทำตัวราวกับเป็นศัตรูกันเยอะแยะ ใครจะไปรู้ว่าที่มวายุอาจจะใส่ร้ายที่มยูกลันก็ได้" ลูเซียร้องออกมาเสียงดัง

เทนจิขมวดคิ้ว

"ตอนแรกข้าก็คิดอย่างนั้น แต่พวกเราละเลยคนที่ถูกชิโรซาเยกับอลันฆ่า...ขอโทษ ข้าหมายความว่า..."

พูดถึงตรงนี้เขาก็นึกขึ้นได้ว่าอลันกับชิโรซาเยยืนอยู่ด้วยทั้งคู่ จะพูดแบบนี้ก็ไม่ดีนัก เขาจึงรีบขอโทษขอโพย

"ไม่เป็นไร เจ้าพูดต่อเถอะ" ชิโรซาเยตัดบทคำขอโทษของเทนจิทันที ยืนกรานจะให้อีกฝ่ายพูดต่อ

เทนจียักหน้าแล้วเล่าต่อ

"เดิมทีเรื่องที่พบเห็นดาร์กเอลฟ์ก็เป็นแค่ข่าวลือเท่านั้น ไม่มีภัยอันตรายในแง่ของความเป็นจริง ดังนั้นถึงเจ้าเมืองจะจ้างที่มหนักผจญภัยมีชื่อไปตรวจสอบ แต่ก็เพื่อปลอบขวัญประชาชนเท่านั้น ไม่ได้ให้ความสนใจจริงจังอะไรนัก แต่ตอนนี้เพราะมีศพพวกนั้น ข้าคิดว่าเจ้าเมืองก็ต้องตรวจสอบเรื่องนี้อย่างจริงจัง ถึงได้ส่งลียคำให้การของที่มยูกลัน บวกกับสมาชิกที่มวายุบาดเจ็บกันทุกคน ทั้งยังเป็นบาดแผลที่เกิดจากสายฟ้าซึ่งพบได้น้อยมาก อีกต่างหาก แต่ในทางกลับกัน สมาชิกที่มยูกลันกลับไม่เป็นไรเลย เหตุผลเหล่านี้ยิ่งทำให้ที่มยูกลันตกที่นั่งลำบาก" เทนจิมั่นใจ "แล้วเท่าที่ข้าเห็นที่มยูกลันก็ไม่ใช่ว่าพวกถนัดโกหกปั้นเรื่อง กลัวว่าคงไม่ทันได้มีการเตรียมกันก็ไปรายงานภารกิจเรื่องดาร์กเอลฟ์แล้วด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นการรายงานจะต้องมีช่องโหว่และข้อบกพร่องมากมาย รวมเรื่องนั้นเรื่องนี้เข้าด้วยกัน น่ากลัวว่าคงมากพอที่จะแขวนคอประหารพวกเขาได้เลย"

ลูเซียได้ยินที่เทนจิบอกก็อึ้งจนพูดอะไรไม่ออก เขาลืมเรื่องกลุ่มคนที่ถูกอลันกับชิโรซาเยฆ่าไปเลย ถ้ามีเรื่องชีวิตคนเข้ามาเกี่ยวข้องก็ปิดเรื่องให้ผ่านไปแบบง่ายๆ ไม่ได้แล้ว

"ที่แท้ก็เป็นความผิดของข้าเอง..."

ชิโรซาเยะรู้สึกผิดและโทษตัวเอง เขาไม่ควรฆ่าคนโดยไม่ยั้งสติ ต่อให้เขามั่นใจว่าคนพวกนั้นสมควรตายก็เถอะ

"เป็นความผิดของพวกเรา" อลันแก้มำของชิโรซาเยะด้วยท่าที่เรียบเฉยจากนั้นก็หันไปมองเทนจิแล้วถาม "ตอนนี้พวกเราควรชดใช้ความผิดยังไงดี"

เทนจียิ้มเพื่อน แบนมือทั้งสองข้างออกแล้วบอกว่า "วิธีเดียวที่ข้าคิดออกก็คือช่วยพวกเขา อย่างอื่นข้าก็คิดไม่ออกแล้ว"

ชิโรซาเยะพยักหน้า

"ก็ได้ ข้าจะไปช่วยพวกเขาตามลำพัง"

ทันทีที่ได้ยิน อลันส่งสายตาไม่เห็นด้วยไปให้เขาเป็นคนแรก แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยปาก ลูเซียก็ตะโกนคัดค้านเสียงดังทันที

"รอดieuชิโระ เจ้าคิดจะไปไหนคนเดียว"

"ข้าจะไปช่วยทีมยูกลัน..."

อลันรีบบอกทันที "ข้าไปกับเจ้า เราก่อความผิดด้วยกัน ข้าจะไม่ยอมให้เจ้าต้องรับผิดชอบคนเดียว"

"ไม่ได้!" ชิโรซาเยะยังคงยืนกรานสายหน้าปฏิเสธ "เจ้าต้องอยู่กับลูเซีย เราสองคนต้องมีคนใดคนหนึ่งอยู่กับลูเซีย ไม่งั้นเกิดผู้นำทางกำเนิดโลกส่งผู้ถือศิวาเวทมา จะไม่มีคนคอยปกป้องลูเซีย"

อลันขมวดคิ้วมุ่นหลังจากได้ยินที่อีกฝ่ายบอก ชิโรซาเยะพูดถูก ถึงอายะเองก็เป็นผู้ถือศิวาเวท แต่ยังไงก็ไม่อาจให้นางปะทะกับศัตรูโดยตรง ดังนั้นจึงต้องมีพวกเขาคนหนึ่งอยู่กับลูเซีย นอกจากนี้แม้จะพาลูเซียไปช่วยทีมยูกลันด้วยได้ก็จริง แต่กลับจะยิ่งยุ่งยาก เพราะถ้าเป็นแบบนั้น นอกจากพวกเขาจะต้องช่วยคนแล้วยังต้องคอยพะวงความปลอดภัยของลูเซียอีกด้วย

หลังจากไตร่ตรองอย่างรอบคอบแล้ว ในที่สุดเอลฟ์ก็พยักหน้า

"งั้นเจ้ารีบไปรีบกลับเถอะ"

ชิโรซาเยะเพิ่งจะพยักหน้า ลูเซียก็ร้องเสียงดังออกมาทันที

"เดี่ยวก่อน! ข้าไม่ให้ชิโระไป"

ไม่ให้ไป? อลันขมวดคิ้วหน้าพลาถาคิดในใจว่าสถานการณ์ในตอนนีเหมือนสถานการณ์ก่อนหน้าทีเจ้าชายลูซัสกับโฮมินกำลังจะไปไม่มีผิดเพี้ยนแล้วปฏิกิริยาของลูเซียก็ดูรุนแรงเหมือนเดิม หรือว่า...สิ่งที่ลูเซียกลัวคือมีคนจะไปจากเขานั่นหรือ

แม้จะพอจับทางเรื่องทีลูเซียกลัวได้แล้ว แต่ในตอนนีอลันก็ยังไม่มวีธีแก้ปัญหา ได้แต่ปลอมโยนอีกฝ่ายว่า "ลูเซีย เราไปหาฐานบัญชาการของราชาปีศาจก่อน หลังจากซีโรซาจะช่วยเหลือมยุกิลันได้แล้ว เขาจะตามไปสมทบกับเราเอง"

"แต่ว่า..." ลูเซียยังอยากคัดค้านต่อไป

อเล็กซ์เข้ามาอดคอกเขาพร้อมบอกด้วยน้ำเสียงพิลึก "ลูเซีย เจ้ากลัวอะไรอยู่ นักดาบอนธการของพวกเราเป็นนักดาบที่มีฝีมือร้ายกาจสมชื่อเชียวนะ เก่งกว่าราชาปีศาจสีทองที่อยู่นอกกระแสดอย่างเจ้าไม่รู้ตั้งทีร้อยทีพันเท่า!"

"ราชาปีศาจสีทองอะไร อเล็กซ์ หลายวันนี้เจ้าเล่นเพี้ยนๆ มากไปจนสมองใช้การไม่ได้แล้วใช่ไหม"

ลูเซียหน้ามองอเล็กซ์ด้วยสายตาระวาง

"ลูเซีย ถึงสมองของอเล็กซ์จะใช้การไม่ได้อยู่บ่อยๆ แต่คราวนี้ใช้การได้จริงๆ นะ!" เอโกะบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง "ข้างนอกกำลังมีข่าวลือว่ามีราชาปีศาจสีทองปรากฏตัวขึ้น เขามีผู้ใต้บังคับบัญชาเป็นนักดาบอนธการทีฆ่าคนเป็นผักปลา นักเวทดาร์กเอลฟ์ทีมีนิสัยรุนแรงเหมือนสายฟ้ากับพายุแล้วยังมีปีศาจสาวหน้าตาสดสวยเข้ายวนแต่จิตใจชั่วร้ายอำมหิตอีกด้วย"

หลังจากได้ยินคำสาธยาย ราชาปีศาจสีทอง นักดาบอนธการ และดาร์กเอลฟ์ต่างมองหน้ากันเล็กลักด้วยสีหน้าประหลาดใจ พร้อมหันไปมองอายะตัวน้อยทีอยู่ในอ้อมแขนอลัน ส่วนอายะก็มองตอบด้วยแววตาบริสุทธิ์ไร้เดียงสา

"แะะๆ"

หน้าตาสดสวยเข้ายวนแต่จิตใจชั่วร้ายอำมหิตหรือ ทุกคนต่างทำหน้าพูดไม่ออกบอกไม่ถูกพร้อมกัน

"แต่ถลันเหมาะแก่กับคำว่าพายุกับสายฟ้าจริงๆ นะ ทุกครั้งเขามักจะอารมณ์เสียได้ง่ายๆ ภายในพริบตาเหมือนพายุ จากนั้นก็จะโกรธเกรี้ยวจนหนักล้วยยิ่งกว่าสายฟ้า" ลูเซียพิมพ์

ซีโรชายะกลั่นหัวเราะแทบไม่อยู่ ส่วนถลันทำเสียงพืดพืดขึ้นจุกอย่างเย็นเยือกหนึ่งครั้ง

"เปรี๊ยะ?"

อายะหันไปมองหน้าแม่ทันทีที่ได้ยินเสียงพืดพืดเย็นๆ มือชี้ไปที่ลูเซียสีหน้าท่าทางเต็มไปด้วยความสงสัย ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรสายฟ้าเปรี๊ยะๆ ถึงยังไม่ออกมาสักที

ถลันลูปศรัทธาของอายะอย่างอ่อนโยน ไม่มีที่ท่าว่าจะเสกสายฟ้าเปรี้ยงปร้างออกมา ทำให้อายะเซ็ดปากอย่างไม่สบอารมณ์ ยกมืออ้วนๆ ขึ้นกอดอก ท่าทางอนสุกตฤทธิอยู่ในอ้อมกอดแม่

"เดี๋ยวก่อน ถึงซีโรจะไม่ใช่พวกฆ่าคนเป็นผักปลา แต่ยังไงก็ฆ่าไปหลายคน ส่วนถลันเองก็จูนเฉียวง่าย เอ่อ... ไข้เวทมนตร์สายฟ้าไปจริงๆ แล้วเวลาอายะโตก็สวยมากเหมือนกัน แต่ราชาปีศาจสีทองนี่มันอะไรกันทำไมเข้าถึงเป็นราชาปีศาจสีทองไปได้ล่ะ!" ลูเซียคัดค้านเสียงดังลั่น ดวงตาสีทองกลมโตเป็นประกายระยิบระยับจ้องทุกคนตาไม่กะพริบ แมตตอนพูดจะถูกถลันจ้องไปแวบหนึ่งจนเกือบจะวิ่งไปหลบหลังซีโรชายะก็เถอะ "บอกมาสิ! ทำไมเข้าถึงเป็นราชาปีศาจสีทอง"

เทนจิกระแอมทีหนึ่ง

"ไม่ต้องสนใจข่าวลือหรือ ความจริงซีโรชายะไปคนเดียวก็ดีเหมือนกันแค่เขาเปลี่ยนมาสวมชุดขาวแล้วเปลี่ยนทรงผมสักหน่อย บวกกับตอนนี้เขายิ้มแย้มเสมอ ดวงตาไม่เป็นสีแดงเข้มเหมือนตอนที่เพิ่งเจอกับพวกเรา นอกจากสมาชิกทีมวายุจะจำได้ ไม่งั้นก็ไม่น่ามีใครจำหน้าเขาได้จากรูปภาพที่ติดอยู่บนป้ายประกาศจับ แต่ถ้าเราอยู่ด้วยกันทั้งหมด นั่นกลับจะทำให้ตกเป็นเป้าสายตามากขึ้น"

"แต่ว่า..." ลูเซียยังคงขมวดคิ้วไม่คลาย

เวลานี้กั๊งโขวางมือลงบนไหล่ของเขา บอกอย่างไม่รีบร้อน "พวกเรา อยู่ ไม่ไป"

ลูเซี่ยหันไปมองกั๊งโขว เห็นอีกฝ่ายพยักหน้าพลางย้ออีกครั้งว่า 'พวกเรา ไม่ไป' เขาก็ยังนั่งเฉยไปอีตใจใหญ่ จากนั้นก็ตอบอย่างไม่ค่อยเต็มใจ

"อย่างน้อยก็ต้องเอาเทนจิไปด้วย ชิโรระออกจะซื่อป้อชะขนาดนั้น ถ้าไม่ถูกคนอื่นหลอกกลางทาง ไม่นแน่ศัตรุจะฟันดาบใส่หัวอยู่แล้ว ชิโรระก็ยังไม่ยอมฆ่าฝ่ายตรงข้ามสักที"

ไต้ยิ่นที่อีกฝ่ายเห็นบนแถม ชิโรซาเยะก็ยิ้มเจื่อน ด้านเทนจิลงเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่พอหันไปก็เห็นเอลฟ์ผู้สุขุมบวกกับกั๊งโขวที่เป็นเพื่อนร่วมทีมของตัวเองก็อยู่ด้วย คิดๆ ดูแล้วไม่ว่าจะมีปัญหาอะไร กลับเป็นชิโรซาเยะมากกว่าที่น่าเป็นห่วง ถ้าเขาเป็นนักดาบไร้เดียงสาผู้เปี่ยมด้วยคุณธรรมเหมือนที่ลูเซี่ยเคยบอกไว้เมื่อก่อนละก็ จำเป็นต้องมีคนตามไปด้วยคนหนึ่งถึงจะวางใจได้

"งั้นเข้าไปกับชิโรซาเยะ พวกเจ้าต้องระวังตัวด้วย"

"พวกเจ้ารีบกลับมาละ!" ลูเซี่ยเสริมอย่างไม่วางใจ

"ตกลง เราจะรีบกลับมา"

ชิโรซาเยะพยักหน้ารับปากอย่างจริงจัง

"ชิโรซาเยะ เจ้ากับเทนจิไปช่วยทีมยูกิลัน ส่วนพวกเราก็ก้อออกเรือเดินทาง ล่วงหน้าไปก่อน" อลันสูดลมหายใจเข้าลึกๆ มองไปยังเบื้องหน้าที่ไกลแสนไกล "ไปตามหาฐานบัญชาการของราชาปีศาจ"

ดวงตาสีทองกลมโตมองตามชิโรซาเยะกับเทนจิไม่กะพริบ กระทั่งแผ่นหลังของทั้งสองลับตาไปแล้ว ลูเซี่ยถึงเลิกมองอย่างไม่เต็มใจนัก แดมปากยังเขิดขึ้นสูงเหมือนอายะ สีหน้าบ่งบอกถึงความไม่พอใจ อลันเห็นแล้ว ก็พุดเตือนด้วยท่าทางสุชุม

"ลูเซี่ย เอาชุดมาให้โจนาเปลี่ยนด้วย อย่าให้เขาสวมชุดค่าทะมีน่าเกลียดแบบนี้"

ทันทีที่ได้ยินชื่อโจนา ในใจของลูเซี่ยพลันเกิดความรู้สึกอบอุ่นระคน

รื้อนรณ รวากับว่าแค่คิดถึงคู่ปรับในใจก็รู้สึกอบอุ่นขึ้นมาทันที แต่พอนึกถึงเรื่องที่ดินที่เขาไว้อีกทาง ไม่เหลือวและอยู่พักใหญ่ ลูเซียก็รู้สึกร้อนใจและเจ็บปวดขึ้นมาทันที

เขารับมองซ้ายมองขวา หลังจากพบว่าโจนาฮีนอยู่ข้างหลังเขาจนแทบกลมกลืนเป็นส่วนหนึ่งของเงามืด ใบหน้ายังคงไร้ซึ่งอารมณ์ใดๆ เช่นเคย พอเห็นเขาเป็นแบบนี้ ลูเซียก็เจ็บแปลบในใจทันที

"โจนา!"

ลูเซียรีบปราดเข้าไปหาโจนาแล้วจับมืออีกฝ่าย เอโกะไวววายทันทีเมื่อเห็นลูเซียจับมือคนแปลกหน้า

"ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร"

"เป็นผู้หญิงมากกว่ามั้ง" อเล็กซ์บอกอย่างไม่เห็นด้วย "เอโกะเอ๋ย เจ้าอายุยังน้อย สายตาก็ฝ้าฟางแล้วหรือเนี่ย"

"พูดบ้าง คุณยังก็เป็นผู้ชายชัดๆ เจ้านั้นแหละที่สายตาก็ฝ้าฟาง แยมะมัดเลย ดันมีใจที่สายตาไม่ได้อยู่ในที่ของเรา" เอโกะทำท่ากอดกั๊กใจ อเล็กซ์ทอดถอนใจด้วยความกั๊กกั๊กไม่แพ้กัน

"เฮ้อ! ข้าก็รู้อยู่แล้วว่านักพรตในที่ที่เราสายตาพร่ามัว เพราะฉะนั้นก็เลยเหวี่ยงยันต์โຈມຕີไปฝากันของนักดาบประจำที่มอยู่เสมอ แต่นึกไม่ถึงว่าตอนนี้ถึงขั้นแยกแยะชายหญิงไม่ออกแล้ว คราวนี้แยละสิ!"

"อเล็กซ์ เจ้า..." เอโกะตวาดแหวด้วยความโกรธระคนอับอาย

"โจนา ไปเปลี่ยนชุดกันเถอะ"

ลูเซียไม่สนใจเพื่อนร่วมทีมที่กำลังทะเลาะเบาะแว้งกัน จึงมือโจนาแล้วเดินเข้าห้องทันที จากนั้นก็ปิดประตูดังโครม

เมื่อเห็นดังนั้น อเล็กซ์กับเอโกะก็หยุดต่อล้อต่อเถียงกันทั้งคู่ มองหน้ากันเล็กน้อยอยู่ครู่หนึ่ง อเล็กซ์ก็พูดขึ้นอย่างอดไม่อยู่

"เจ้านั้นเป็นใครกันแน่ ไม่เคยเห็นลูเซียดีกับคนแปลกหน้าขนาดนี้มาก่อนเลยนะ"

"นั่นสิ ขนาดพวกเราต้องใช้เวลาดังนานกว่าจะสนิทกับลูเซียได้!"

เอโกะบ่นอุบด้วยความอิจฉา

"โจนาเป็นคู่ปรับของลูเซีย" อลันบอกตามความเป็นจริง

"คู่ปรับคืออะไรเธอ" มูนถามอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก

อลันนั่งคิดชั่วครู่ก่อนจะตอบว่า "ข้าเองก็ไม่ได้เข้าใจกระจ่างว่าคู่ปรับของเผ่าปีศาจคืออะไร รู้แต่ว่าแม้เผ่าปีศาจจะมีนิสัยเลือดเย็น แต่หลังจากที่พวกเขาได้พบกับคู่ปรับที่โชคชะตากำหนดแล้ว ก็จะมีทุกความรู้สึกทั้งหมดให้กับคู่ปรับของตัวเอง"

"เดี๋ยวก่อน! ลูเซียไม่เห็นเลือดเย็นเลย" เอโกะเถียงอย่างไม่เห็นด้วยสุดฤทธิ์ "ถึงตอนแรกเขาจะเย็นชาตลอดก็เถอะ แต่นั่นก็เป็นเพราะก่อนหน้านี้เขาคิดว่าเจ้ากับชิโรชายะทรยศเขา ดังนั้นสภาพจิตใจของเขาเลยไม่ดีนัก"

เมื่อได้ยินคำค้าน อลันพยักหน้าแล้วอธิบาย

"ลูเซียไม่เหมือนใครจริงๆ ข้าไม่รู้ว่าในหมู่ปีศาจยังมีปีศาจที่มีมิตรภาพกับคนอื่นนอกเหนือจากคู่ปรับของตัวเองเหมือนอย่างลูเซียหรือเปล่า แต่ถ้าพิจารณาจากปีศาจที่ข้าเคยเจอ ถึงปีศาจจะไม่ได้เลือดเย็นไร้หัวใจกันหมด แต่ก็ถือว่าใกล้เคียง พวกเจ้าอย่าคิดว่าปีศาจทั่วไปจะเหมือนลูเซีย ไม่งั้นจะได้รับความหายนะจากการคิดแบบนั้นแน่นอน"

พูดจบอลันก็เงยไปพลางนึกถึงแดนที่เป็นลูกครึ่งปีศาจ ตอนที่เขาเห็นแดนพุ่มเทกกับชิโรชายะอย่างหมดหัวใจนั้น เขาคิดว่าการที่บอกว่าปีศาจเป็นเผ่าเลือดเย็นออกจะเป็นคำวิจารณ์ที่เกินจริงไปหน่อย แต่หลังจากนั้นลูกครึ่งปีศาจที่ยอมตายเพื่อชิโรชายะตนนี้ก็กลับเป็นคนผลึกให้เขากับลูเซียตกอยู่ในวงล้อมของเวทลิ่งตายโดยไม่เห็นแก่มิตรภาพที่พวกเขาเคยร่วมผจญภัย เร่งเดินทางอย่างบ้าคลั่งถึงสิบสามวันเพื่อไปช่วยชิโรชายะ

"ที่แท้ลูเซียเป็นปีศาจผ่าเหล่าผ่ากอหรือเนี่ย" อเล็กซ์ยกมือเกาหน้าแกรกๆ แล้วพึมพำ

ด้านมูนขมวดคิ้วมุ่นแล้วถามต่อ "ไม่ว่าปีศาจตนอื่นจะเลือดเย็นหรือไม่ ข้าอยากรู้แค่ว่าคู่ปรับคนนี้มีผลกระทบต่อลูเซีย"

"วู้าก!"

"ลูเซีย?"

อลันรีบหันไปมองประตูห้อง

ลูเซียกับโจนาเพิ่งเดินเข้าห้องไป ทำไมถึงมีเสียงร้องออกมาได้ล่ะ

กังโซใช้หัวไหล่พังประตูห้องจนเปิดออก ทุกคนกรูเข้าไปในห้องอย่างรีบร้อน แล้วก็เห็นลูเซียหน้าแดงก่ำ ซ้ำยังลนลานใช้ผ้าคลุมห่อร่างของโจนาเอาไว้ จากนั้นเขาก็ผลักโจนาให้มุนพลางร้องว่า "พี่มุน ชะ...ช่วยเปลี่ยนชุดให้โจนาที"

ขาดคำเจ้าตัวก็รีบวิ่งออกจากห้องทันที

มุนตกใจกับร่างของโจนาที่ถูกผลักมาทางตัวเอง แต่พอได้ยินคำพูดของลูเซียนางก็นิ่งอึ้ง มองโจนาที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็เห็นผ่านวมที่คลุมอยู่บนไหล่ของเขา ไม่นานนางเลื่อนลงมา เผยให้เห็นลำคอระหงและหัวไหล่กลมมนเฉพาะของผู้หญิง

ทุกคนมีสีหน้าประหลาดใจ อลันกับกังโซรีบเบนสายตาไปทางอื่นทันที

"ข้าบอกแล้วว่าเป็นผู้หญิง!" อเล็กซ์ยึดอกมองเอโกะอย่างภาคภูมิใจ

"อเล็กซ์ เลิกเล่นได้แล้ว!" มุนตำหนิพร้อมกับรีบดึงผ้าคลุมขึ้นมาคลุมร่างของโจนาให้เรียบร้อย สุดท้ายก็ถลึงตาใส่บรรดาผู้ชายที่อยู่ในห้องพร้อมออกคำสั่ง "ออกไปให้หมด! เอโกะ เจ้าไปเอาเสื้อผ้าในห้องเจ้ามาสักสองสามชุด"

"ได้!" เอโกะกระโดดโลดเต้นออกไปหาเสื้อผ้าทันที

บรรดาสุภาพบุรุษถูกขับไล่ออกจากห้องกันถ้วนหน้า อเล็กซ์ยกมือขึ้นลูบจมูก โอตครวญอย่างไม่พอใจ

"จะว่าไปแล้ว นั้นมันห้องของพวกเรานี่นา"

พอพวกเขาเดินออกจากห้องก็เห็นลูเซียนั่งขัดตัวอยู่ที่หัวมุม ซ้ำยังมองพวกเขาหน้าตื่น จากนั้นก็บอกอย่างเก้อเขินและน้อยใจ

"ข้าไม่รู้จริงๆ ว่าโจนาเป็นผู้หญิง ข้าไม่ได้ตั้งใจถอดเสื้อผ้าของนาง..."

"เจ้าถอดเสื้อผ้าให้นางนั่นหรือ ฮีๆ ได้เห็นอะไรดีๆ หรือเปล่า" อเล็กซ์ถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ลูเซียดลิ่งตาใส่อเล็กซ์อย่างหัวเสีย

"ก่อนที่เจ้าจะทำแบบนั้น โจนาไม่ได้บอกเจ้าว่านางเป็นผู้หญิงเธอ"
อลันถามด้วยความแปลกใจ

"เปล่า" ลูเซียดลิ่งตา แล้วบอกอย่างอารมณ์เสียนิดๆ "นางไม่ยอม
ปรีปากพูดอะไรเลยด้วยซ้ำ! ได้แต่ตอบว่ารับทราบ! รับทราบ! ซ้ำหาเสียให้
นางใส่แล้วบอกให้นางถอดเสื้อออกก่อน นางก็ขานรับว่ารับทราบ หลังจาก
ซ้ำหาชุดได้แล้ว พอหันไปมอง..."

"เป็นยังไงบ้าง" อเล็กซ์ก๊อสน้ำลายเอือกแล้วรับถาม "หันไปแล้วยังไง
ต่อ!"

ลูเซียดลิ่งตาแดงก่ำทันที ก่อนจะตวาดใส่ด้วยอารมณ์ทั้งอายทั้งโกรธ

"ก็ไม่ต้องง้อหรอกน่า ซ้ำร้องตะโกน แล้วพวกเจ้าก็วิ่งเข้ามาไง!"

"เซอะ" อเล็กซ์มองลูเซียดลิ่งตาดูถูกเหยียดหยามสุดๆ แล้วใช้มือทำ
ท่าต่างๆ บางอย่าง ต่อว่าด้วยน้ำเสียงพิลึกพิลั่น "เจ้ายังเป็นผู้ชายอยู่หรือเปล่า
เห็นของแบบนี้แล้วก็ส่งเสียงร้องเซดงลิ้น ส่งเสียงร้องติโจละว่าไปอย่างไร"

อลันเห็นแล้วก็หัวหน้าทันที ปล่อยสายฟ้าที่มีขนาดเท่านิ้วมือออกจาก
ฝ่ามือลำหนึ่งพุ่งตรงเข้าไปโจมตีอเล็กซ์ ส่งผลให้อเล็กซ์ส่งเสียงร้องจากบาด
โศกประสาททันที จากนั้นเขาก็เอามือกุมก้นแล้ววิ่งพล่านไปทั่ว

"เปรี้ยะ! เปรี้ยะ!"

อายะบินออกจากอ้อมแขนของอลัน พร้อมปรบมือหัวเราะชอบใจอยู่
ข้างๆ อเล็กซ์

หนุ่มโจรเอามือกุมก้นของตัวเองไว้ ตวัดตามองตัวผู้ก่อการร้าย แต่
ใครจะรู้ว่าสายตาของเอลฟ์กลับเย็นเยียบกว่าเดิม บอกด้วยน้ำเสียงเย็นๆ ว่า
"ห้ามสอนเรื่องเหลวไหลให้ลูเซียด!"

สายตาเย็นเยือกของเอลฟ์ทำเอาหนุ่มโจรที่ซึกิ้วเหมือนหนูลูกแล้วถึง
กับกลัวหัวหด วิ่งไปหลบอยู่หลังกังโซแล้วฟ้องอีกฝ่ายด้วยท่าทางน่าสงสาร
เป็นที่สุด

"หัวหน้า ดูเอลฟ์ตอนนี้สิ เขาใช้สายฟ้าฟาดกันซ้ำ กันซ้ำเกือบทะเลลูเป็นรู

แล้วนะ"

กังโซมองเอลฟ์ที่มีสีหน้าเย็นเยือกแล้วเอียงศีรษะครุ่นคิด ก่อนตอบว่า "อลันเหมือนหัวหน้า"

แล้วเจ้าคิดจะยอมรับว่าตัวเองเป็นหัวหน้าเมื่อไหร่

"ขอทางหน่อย! ขอทางหน่อย!"

เอโกะหอบเสื้อผ้าเป็นกองวิ่งเปียดอเล็กซ์ กังโซ กับอลันเข้าห้องไปอย่างรวดเร็ว แล้วปิดประตูเสียงดังปัง จากนั้นก็ไม่มีเสียงอะไรดังเล็ดลอดออกมาอีก

บรรดาชายหนุ่มกับเด็กหญิงตัวเล็กถูกทิ้งให้ยืนอยู่นอกห้องน่านพักใหญ่ นานจนอายุะบินเล่นจนเหนื่อยแล้วกลับมาซุกอ้อมอกอลัน ฟังเพลงกล่อมเด็กจนมอยหลับไป

"ฮ้าวว" ลูเซียหวาดด้วยความง่วง พยายามถ่างเปลือกตาที่จวนเจียนจะปิดสนิท "พวกนางจะเปลี่ยนชุดเสร็จเมื่อไหร่เนี่ย"

"ใครจะไปรู้" อเล็กซ์ยื่นฟิงพั้งห้อง เปิดเปลือกตาขึ้นครึ่งหนึ่ง ตอบด้วยสติที่กำลังเคลิ้ม

"นาน" แม้แต่กังโซก็ยังอดส่ายหน้าไม่ได้

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงกรี๊ดร้องของเอโกะดังออกมาจากในห้อง

"ว้าย! ไรจิต!"

ลูเซียกับพวกมองหน้ากันเล็กน้อย พวกเขาแต่ละคนต่างกำลังอยู่ในสายตาก็ฝ่ายนี้หา จะมีไรจิตที่ไหนอีก

ไมรอให้พวกเขาได้ตั้งตัว ประตูห้องก็เปิดออกผ่าง วัตถุสีขาวนวลก้อนหนึ่งก็ถูกโยนออกมาแล้วยังปะทะเข้ากับผนังอย่างแรงจนเกิดเสียงดังสะเทือน จากนั้นมุนผู้อ่อนโยนก็ยื่นเอามือเท้าเอวอยู่หน้าประตูห้อง ตวาดเสียงเซียวด้วยความโมโหว่า "ผู้ชายไสหัวออกไป" จากนั้นก็ปิดประตูเสียงดังปังอีกครั้ง

บรรดาชายหนุ่มพากันกสึนน้ำลายเอือก มองไปที่ประตูแล้วจ้องวัตถุสีขาวที่ถูกเหวี่ยงไปติดผาผนังนอกห้อง เห็นเซลมีลีใช้มือทั้งสองข้างโอบปีกของตัวเองพลางร้องห่มร้องให้ด้วยความน้อยใจเต็มประดา

"ฮือๆๆ ข้าแค่เพิ่งตื่นเท่านั้นเอง ทำไมต้องถีบข้าออกมาด้วย ปีกของข้าชนเข้ากับผนังแล้ว เจ็บมากเลย!"

ใครใช้ให้เจ้าไม่หลับตื่นเดียวถึงเช้าเล่า ตื่นขึ้นมาหาเรื่องเจ็บตัวเองนะ บรรดาชายหนุ่มมองเซสมีลีด้วยสายตาเวทนาแวบหนึ่ง จากนั้นก็ยืนเรียงแถวอยู่ที่ระเบียงทางเดินอย่างสนใจ เซสมีลีมองลูเซียด้วยแวตาสงสัย เปลือกตาของอีกฝ่ายขยับลงมาปิดตาไปแล้วแก้ในลิบ พอเห็นลูเซียไม่สนใจตัวเองก็งอนตื้อบปองทันที ปลีกตัวไปหลบที่มุมมืดแล้วนั่งหันหลังให้ทุกคน พลังใช้ปีกคู่ใหญ่ห่อร่างของตัวเองไว้จนเหมือนกับไซไบยักษ์

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)